

העליונים כי זון דבי"ע נקראים שמים וארץ עליונים זון דאצילות נקראים שמים וארץ עליונים דעליונים. **וַיֹּאמֶר חָמִי הַשָּׁמַיִם מִה דְלָא חָמָא בַּר נִשְׁ מִיּוֹמָא דְסָלִיק מֹשֶׁה וּמָנָא תַנִּינָא לְטוֹרָא דְסִינֵי** שאני רואה עכשיו מה שלא ראה שום אדם מיום שעלה משה רבנו בפעם השניה להר סיני, כי רשב"י בתחלה היתה מדרגתו מבחינת חמש גבורות דגדלות המתפשטות בז"א, שהם חמש אותיות אכדט"ם שהם רחמים, ועתה בזמן האדרא עלה וזכה להיות במדרגת משה בזמן שעלה להר סיני בפעם השניה, שאז היה רק אחד מאלף ממה שהיה בזמן עלייתו הראשונה. **וַיֹּאמֶר חָמִינָא אַנְפָּאֵי נְהִירִין בְּנְהוֹרָא דְשִׁמְשָׁא תַקִּיפָא, דְזִמִּין לְמִיפֵק בְּאַסּוֹתָא לְעֵלְמָא** שאני רואה לפני מאירים כאור השמש המאיר בתוקפו, ושעתיד לצאת לעתיד לבא לרפאות את העולם, שאז יהיה אור החמה שבעתיים מהאור של היום. **דְכְתִיב, וְזָרְחָה לְכֶם יְרֵאֵי שְׁמַי שְׁמֶשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ. וְעוֹד, וַיֹּאמֶר יְדַעְנָא דְאַנְפָּאֵי נְהִירִין, וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע וְלֹא אֶסְתַּבֵּל** ועוד שאני יודע לפני מאירים כאור החמה בגילויה שלעתיד לבא כי גילו לי מן השמים, ומשה רבנו לא ידע ולא היה יכול להסתכל באור זה, וא"ת וכי זכה רשב"י יותר ממשה רבנו, אלא כותב המהרי"ץ שאולי בא ניצוץ ממשה רבנו אצל הרשב"י בגלגול, ואז נתקן מה שלא היה יכול להתתקן בזמן משה. **הָדָא הוּא דְכְתִיב, וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו** דהיינו כאשר היה על ההר כי אז היה במדרגה גבוהה מאד, אבל אחר שירד השיג באור הגדול כי עתה נתמעט מעט, וגם כל ישראל ראו עתה את עור פני משה, אבל אצל הרשב"י החברים לא ראו, לכן היה צריך רשב"י להעיד עליו שמים וארץ. **וְעוֹד, וַיֹּאמֶר**

חָמִי בְּעֵינַי תְּלִיסָר מְכִילָן, גְּלִיפִין קַמָּאי וְנִהִירִין
בְּבוֹצֵינִין ועוד שאני רואה בעיני הארת י"ג מדות של רחמים שהם י"ג תיקו"ד שהם

חקוקים לפני, ולקמן יסביר שהם חקוקים בפרסה דלקמן, שהיא הפרסה והפרוכת שנפרסה
על רשב"י וחבריו מאור השכינה, והם מאירים כנרות. **וְכַד אֶתְפָּרֵשׁ כָּל חָד
מִנִּיהוּ מְפּוֹמְכוֹן** וכאשר גמרתם כל אחד מכם לפרש בפיכם כל תיקון ותיקון,

אֶסְתַּלַּק וְאֶתְתַּקֵּן וְאֶתְעַטֵּר וְאֶתְטַמֵּר בְּטְמִירוֹתָא
דְּתַקּוּנָיו דְּדִקְנָא, וְכָל אַחֲרָנִין אֲשֶׁתְּאַרְן התעלה אותו תיקון
מתיקו"ד שפירשתם למקומו בתיקו"ד דא"א, והוא נתקן ומתעטר בו כדמיון המלך בתוך
חילותיו ומסתתר ומתלבש בתוך השערות של הדיקנא כי נכנס בבחינת אור פנימי אליהן,

וכל התיקונים האחרים שלא נתפרשו עדיין, נשארו במקומם בפרסה והיו ממתינים שיבארו
אותם ויתוקנו גם הם במקומם בדיקנא. **וּבְעוֹד דְּכָל חָד מִתְפָּרֵשׁ**

בְּפּוֹמִיכוֹ ובעוד שאתם דורשים ומפרשים בפיכם כל אחד מכם את אותו התיקון
השייך לכם, **נָהִיר וְאֶתְעַטֵּר וְיִתִּיב כְּמִלְכָּא בְּגוֹ חֵילֵיהּ** מאיר
אותו תיקון ומתעטר ויושב כמלך בתוך חילותיו. **וְכַד אֶסְתַּיִם**

לְאֶתְפָּרֵשׁ וכאשר גמר אותו חכם לפרש ולבאר אותו התיקון, **סָלִיק**
וְאֶתְעַטֵּר בְּעֵטְרָא קְדִישָׁא, וְאֶתְתַּקֵּן וְאֶתְטַמֵּר, וְיִתִּיב
בְּתַקּוּנָיו דְּדִקְנָא קְדִישָׁא עולה התיקון לדיקנא דא"א ומתעטר בעטרה

דקדושה ומתתקן ומסתתר, ויושב במקום תיקונו שבדיקנא קדישא דא"א. **וְכֵן לְכָל
חָד וְחָד** וכן הוא הסדר לכל אחד ואחד מי"ג תיקו"ד דא"א, וכאשר נגמר ביאורו

מפיכם נעשה בו כל סדר זה. **אֲוֹדְרוֹן חֲבָרִין קְדִישִׁין, דְּהָא**

הלימוד היומי

בְּקִיּוּמָא דָּא לָא יְהֵא עַד דִּיִּתִי מְלֻכָּא מְשִׁיחָא הֲזִדְרוּ חֲבָרִים
 קדושים בעסק תורת האמת וסודות הדיקנא קדישא להבינם ולדעת אותם, כי הם המתקנים
 את הבחינות העליונות והעולמות הקדושים, כי כמו הקיום והמעמד הזה לא יהיה עד
 שיבא מלך המשיח. **קום רבי חזקיה תנינות ואוקיר תקונא**
תליתאה דדקנא קדישא קום רבי חזקיה פעם שנית ותכבד התיקון
 השלישי של הדיקנא קדישא דא"א, כלומר תבאר לנו אותו ותאיר בעולמות העליונים.

תאנא, עד לא קם רבי חזקיה, קלא נפק ואמר אין
מלאך אחד עושה שתי שליחויות למדנו כי עד שלא

קם רבי חזקיה, יצאה בת קול מן השמים ואמרה הרי למדנו שאין מלאך אחד עושה שתי
 שליחויות, וא"כ עתה מדוע יטרח רבי חזקיה לחזור ולעמוד ולפרש עוד פעם, בבקשה לא
 להטריח אותו אלא כל אחד מהחברים יבאר תיקון אחד. **אתרגיש רבי**
שמעון ואמר, ודאי כל חד וחד באתריה התרגש והודיע

רבי שמעון ואמר בודאי כל אחד צריך לפרש כפי מקומו, כי כל אחד מהחכמים יש לו
 שורש ותיקון בעולם העליון, ואת אותו מקום שהוא מושרש שם צריך לדרוש ולתקן.

ואנא ואלעזר ברי ורבי אבא אשתלים שלימתא
עלאה ולפי זה עשרה תיקונים יתבארו ע"י עשרה החברים של האידרא וא"כ ישארו

ג' תיקונים, ולכן אני ואלעזר בני ורבי אבא נשלים שלשה תיקונים הנשארים, ואז ישתלם
 התיקון העליון כולו בכללותו. **קום רבי חייא** ועתה אמר רבי שמעון לרבי

חייא, קום ועמוד על רגלך לבאר התיקון השלישי. **קם רבי חייא פתח**
ואמר עתה קם רבי חייא ופתח באיזו דרשה, לפייס דעתו של רבי שמעון על מה

הלימוד היומי

שהודעו עזרה קול שאמרה לו אין מלאך אחד עושה ב' שליחויות, **וְאָמַר אֲתָהּ יְהוָה אֱלֹהִים הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דְבַר בִּי נֶעַר אֲנֹכִי**. ושואל, **וְכִי יִרְמִיָּה לֹא הָוָה יָדַע לְמַלְאָא** וכי ירמיה הנביא לא היה יודע לדבר שאומר הפסוק לא ידעתי דבר, **וְהָא פְּמָה מְלוּלִין נִפְקוּ מִפּוּמֵי עַד לֹא אָמַר דָּא** והרי כמה וכמה דיבורים יצאו מפי ירמיה הנביא עד שלא אמר דבר זה, **וְהוּא אָמַר מְלָה בְּדִיבָא** והאם הוא אמר דבר שקר כזה שאמר לא ידעתי, **דְּכַתִּיב שְׁכַתּוּב**, הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דְבַר. **אֶלָּא חַס וְשָׁלוֹם דְּאִיהוּ אָמַר עַל דָּא** אלא חס ושלום שהוא אמר כך שאינו יודע לדבר ואינו יכול לדבר. **אֶלָּא הָכִי תַאנָּא, מַה בֵּין דְּבוּר לְאִמִּירָה** אלא כך למדנו מה ההבדל בין "דיבור" ללשון "אמירה", **אִמִּירָה הוּא דְלֹא בְּעֵי לְאַרְמָא קָלָא**. (דף קל"ג ע"א) **דְּבוּר בְּעֵי לְאַרְמָא קָלָא וְלֹא אֲכַרְזָא מְלִין** ואומר ההבדל הוא, שאמירה נאמרת בחשאי ולא צריך להרים את הקול, ואילו דבור צריך להרים את הקול ולהכריז את דבר ה', **דְּכַתִּיב, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֵר. וְתַאנָּא, כָּל עֲלָמָא שְׁמַעוּ הָהוּא דְבוּר, וְכָל עֲלָמָא אִזְדַּעְזְעוּ** ולמדנו: שכל העולם שמעו את אותו דבור של עשרת הדברות, וכל העולם נודעו עזרה מאותם דיבורים שיצאו מפי הקב"ה. **וּבְגִין כֵּן כְּתִיב, וַיְדַבֵּר וְלֹא כְּתִיב וַיֹּאמֶר** ולכן כתוב בעשרת הדברות "וידבר" ולא "ויאמר" כי דבור הוא בהרמת קול. **אוּף הָכִי כְּתִיב, הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דְבַר. לְאַכְרְזָא מְלָה וְלֹא אֲכַחָא בְרוּחַ קְדָשָׁא לְעֲלָמָא** גם